

Nàufrags!

LEMA:
Vostre naufragi el veu tothom
i ningú us salva...

(Poesia premiada amb la Flor Natural en el
Certàmen del Centre Catòlic.)

A on aneu?
de on veniu,
els qui dormiu
sota del pont?
Gent que passeu
per aquest món
a remolins,
còm fulles mortes;
els qui en les tortes
de llargs camins
i carreteres
alceu, austeres,
vostres cabanyes
de pelegrins...?

A on aneu,
els qui passeu
valls i muntanyes,
indiferents,
sempre indolents,
de cara al sol,
com un estol
d'ocells perduts;
còm aturdits,
cercant, de nits,
les solituds
de nous paisatges,
que els deixareu
quan sentireu

Així parlava jo a aquella gent
que havia desplegat llur campament
sota dels arcs del pont del rieral,
que els hi servia de castell feudal.

Parlava amb ells, cregut que hi trobaria
del nómada l'esprít aventurer,
o bé que una romàntica poesia
brillava allí, còm sol sempre rialler.

Més, ail, són miserables més que em creia:
coneixen tots els vicis i dolors;
de llur mirada, la tristesa queia,
com cau dels ulls de tots els pecadors.

A dins dels carros, bruts i estaveïlats,
dormien quatre dónes malfardades.
Brincaven els marrecs, descamisats,
duent tots ells llurs cares afamades.

Llavors vaig preguntar a un jovenàs,
torrat tot ell pel sol i la rosada:
— Et plau, aquesta vida que tu fàs? —
Ell, gratant-se, va dir-me: — No m'agrada.

Tant-de-bó que el meu viure me fos dolç!
Ma pàtria és ampla com aquest cel blau;
prò als camins sols hi trobo fang i pols
i també em mullo dins d'aquest catau.

que us glaça el cor
el fred del nord,
dels alts paratges?...

A on aneu?
de on veniu,
gent que viviu
en la indigència?
Es que porteu,
potser, la ciència
de la virtut,
de la vritat,
i en la quietud
heu escoltat
el verb sagrat
de l'existència?...
Es que porteu
en vostre cor
un gran tresor
de poesia,
o contempleu
de nit i dia
la formosura
sempre triomfal
de la natura?
Sou cavallers
de l'ideal?
Sou missatgers
de l'aventura?

A mi m'agrada el jeure i no fer res.
M'agrada el sol, tant com m'agrada el ví.
Però en el cel, el sol sempre no hi és,
i el ví que em donen és molt poc per' mí.

Vet-ací soc un home desgraciat.
Només estic content quan jec ben plà.
Jo, la vida la dono per un gat...
Tant-se-m'endon' l'avui com el demà.

De sobres sé que hi ha molts hospitals
dels quals prou passaré pels séus portals,
si és que el fred i la fam no m'han ferit
a dintre d'algun porxo a mitjanit. —

Així parlava el lliure pelegrí;
l'home lliure, que era esclau del vil...
Quedant-me jo allavors desenganyat
davant de tant punyenta realitat.

I amb l'ànima dolorida,
vaig deixá'ls dessota el pont
els qui van rodant pel món
com el rebuig de la vida.

Tant que abans m'hi embadalia
contemplant-los llongament,
creient-me que l'alegria
era un dó d'aqueixa gent!

Ara em mouen compassió
quan els veig passá, estripats,
perquè sé que tots plegats
dels perduts són la legió;
car la dolça poesia
que bé em creia haver trobat,
esdevingué una alegria,
tan amarga com grotesca,
després d'haver escoltat
la resposta pintoresca
del jovenàs desgraciat...

Entre mí anava dient,
bo i deixant a aquella gent:

Aneu, aneu,
els qui passeu
indiferents,
sempre indolents
de cara al sol,
com un estol
d'ocells perduts.

Homes vençuts!
Arbres caiguts
que no floriu,
puix no sentiü
en vostre cor
la lira d'or
de l'esperança!

La vida us cansa;
vostre cervell
és un farell
sempre apagat;
mai heu pensat;
mai heu sentit
ni meditat
en front la nit
que us ha acotxat

tantes vegades
amb son mantell,
que és infinit,
a on l'ocell
de mon cervell
dú ses volades.

O, pobra gent!
Fulles que el vent
de l'existència
us va empenyent
en el turment
de la indigència.

Volteu el món
com uns catúfols:
devall del pont,
els dies rúfols;
els dies clàs,
dormiu al ras.

Aneu rodant
bo i canviant
sempre de lloc...
I tant voltar,

tant caminar
per'no aná enllloc!

Nàufrags del mar
de nostra vida!
Sense trobar
mai cap sortida
que us dugui a port,
aneu rodant
de Sur a Nord
i de Llevant
fins a Ponent,
a impuls del vent...

Més, no per xò
vostra missió
sobra en la terra,
puix sou al món
perquè un pregón
destí us hi aferra.

Homes vençuts!
Arbres caiguts!
Ja florireu
quan vingui el jorn
que sentireu
la veu divina!
Que encar' que el món
es banya amb sang,
el món camina
sempre endavant.

En vostre cor,
la lira d'or
de l'esperança
ja s'hi oirà,
i reviurà
amb delectança
la fè i l'amor
que sorgiràn
d'entre el dolor
purificant.

Que la llevor
de l'arbre gran
i de la flor,
ans no floreix
primè es podreix
en la foscor.

Així mateix,
en vostre cor
dueu la llevor
de flor divina.
Prou vindrà un jorn
que s'obrirà
i florirà...

Que encar' que el món
es banya amb sang,
el món camina
sempre endavant.

ENRIC MARGARIT

*Per causa de no haver rebut els foto-
gravats a temps per a fer-ho avui, com
era el nostre desig, deixem per al nom-
bre vinent de LA GRALLA la publicació
dels retrats de la senyoreta Lluïsa Serra
i d'En Enric Margarit, reina de la festa
i poeta guanyador de la Flor Natural
respectivament, en el Certàmen del Cen-
tre Catòlic.*

L'interès nacional

reclama dels bons patriotes la preferència
per als productes el·laborats en la nostra
terra

La casa Productos lácteos S. A.

fabrica en el país (Manlleu) les marques de
LLET CONDENSADA

Núria i Victòria

reconegudes per llur excel·lent qualitat
i economia de preu

De venda en els millors establiments de
Granollers

Banco de Préstamos y Descuentos

SUCURSAL DE GRANOLLERS

Doctor Robert, 25 : Telèfon 191

Direcció telegràfica: "Descuentos"

AVIS. — Posem en coneixement de nostres clients que, a partir del dia 30 de Maig, deuen canviar-se, per ordre de la Direcció General del Deute i Classes Passives i en virtut de la R. O. de fetxa 30 Abril últim, els Títols de la DÉUDA AMORTIZABLE 5 per 100 emissions de 1900, 1902 i 1906, per altres de nova creació de fetxa 26 de Febrer de 1920
Comuniquem als tenedors d'aquesta classe de valors i en particular a nostra distingida clientela que, a partir d'aquesta fetxa ens encarreguem d'efectuar la operació de referència, complavent-nos al efecte de posar nostres serveis a sa disposició
Granollers, Maig de 1921.

LA DIRECCIÓ